

SRCE OD SILIKONA

VESNA RADUSINOVIĆ

Copyright © 2004 Vesna Radusinović
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

Vedranu i Maretu

– E, odlepiću stvarno! Ova ludača mi već treći put vraća jelo, salatu, sad desert... Najbolje da uđe u kuhinju i pobije kuvare, pa da završimo sa restoranom. A i gazda... Samo negde zбриše, a ona sa svojim kokoškama dođe ovamo da se iživljava. I znaš šta je hit?! Uvek joj vratim potpuno isti tanjir – ona me značajno pogleda, proba i kao – sada je u redu. Ni da se nasmeje, a ne daj bože zahvali...

– Zahvali? Lola?! Pa ti nisi normalan!!! Ta ne zahvaljuje ispod sto somića. Evra, naravno. A i tada joj se ne sviđi recimo boja mašne ili poklopac od kutije. Jadan Rale. Totalno će ga opelješiti...

– Uf, što je jadan! Da je meni samo par meseci da budem tako jadan. Šta li sad hoće ludača? Evo je, opet maše. Idi vidi, majke ti.

– Kaže da ovaj čokoladni mus nije dobro stegnut. Ali kao nema veze, oprostiće nam to danas, ionako ide na čokoladnu masažu...

– Šta kažeš?!

– Ma, evo, odmah tu do nas imaju masaže školjkama, kavijarom, čokoladom, avokadom...

– More, namazao bih ja nju kačamakom, pa da se vrati okle je i došla. Je l' ti bre znaš ko su njeni? Ni mi nismo bili bogatuni, ali njena kuća je vazda bila i prazna i gladna. Baba joj je bila tkalja, a deda nadničio po selu za kilo kukuruznog brašna i suvog mesa... Mučenici, jadan ne bio.

– Pa ti je poznaješ, čoveče, nisi mi nikad pričao...

– Ne, samo znam ovo što sam ti rekao. I još znam da joj se majka udala za nekog ovde, u Beograd, kad je došla na daktilo-kurs, ili tako nešto. Sekretarica bila dvije-tri nedelje, pa se valjda bolje tucala no što je kucala, i udala se tako za direktora. To joj je bilo prvo i poslednje radno mjesto. Ali znaš još što? Otac mi je pričao, nikoga od svojih nije šćela ni da pomogne, ni ovamo da dovede. Uživjela se odma' u ulogu gospođe. I još se sjećam kad sam radio kao kono-bar „Pod maslinom“ na Sv. Stefanu. Zapucala iz Berana – one naše vukojebine jadna baba od ove što se tu sad prenemaže i glumi ludilo – da vidi ćerku, zeta i unuku. Gori sve, čovječe, da poludiš, upeklo podne, a stara donijela neku rakiju, malo grožđa i smokava, kotur sira i košet suvi, pa krenula po plaži da ih nađe. A mene zamolila da joj to pričavam. Veli – častiće me njena ćerka, samo da je nađe, čula je da je tu s porodicom. Kažem babi – ako ima sliku da mi pokaže, da joj pomognem. Izvadi baba iz nekog zamotanog maramčeta sliku, a na njoj tako... Djevojka od nekih petnaestak godina, stidljiva pogleda, crno-

purasta, kovrdžave kose i malo kako da kažem... Nije brkata, al' tu neđe, mogla bi se obrijat... Kažem babi – teško ćemo mi ovu naći ovako, nego da odemo do recepcije. Mi tamo, ime i prezime, dadoše nam broj sobe.

Nazovemo – kažu gospođa je tu, odmara, a mora da je neka greška – jer ona nema majku, nema ni oca – gospođa je naime siročić.

Kad je baba to čula, samo što mi se na ruke nije prenesvijestila, onako sva u crnini, zabradena i u suknenim čarapama...

„Mrtva je l'?! E i ona za mene, od danas i dabogda dočekala od one njene isto što sam i ja dočekala od nje.“

– I?! Šta je bilo posle?! Jesi l' video tu ženu, Lolinu majku?

– Jesam. Čoveče, plava, zategnuta, isfenirana, kakvi mladeži, kakvi brkovi, da nijesam sam bio svjedok, nikad ne bih povjerovao da je riječ o istoj osobi. Pa ti maniri, a tek što je izvoljevala, isto kao ova sada, te ne valja meso, il' je nepečeno, il' je prepečeno, te je loša zelena salata, blendunjava je... Tačno da pošalješ kozu da brsti onu travu oko Praskvice... Ali, opet, nije razlikovala parfē od frapea, džaba joj bilo...

– A Lola?! Je l' i ona bila s njima, kako izgleda u kupaćem, a...?

– Super, mislim, baš ekstra je građena, a da vidiš golim okom, sada je još zgodnija. Jedino što se i ona prefarbala u plavo i stavila ove dvije fudbalske lopte na sise i usta su joj nekako šorava.

Ne znam, ne volim ti ja te silikonske ljepotice. Ne znaš nikad šta će da pukne kad je prifatiš! A i od tih operacija, ostanu im ožiljci kâ ukrštene riječi...

– Je li, ima li ona sestru, ima jedna mala što dolazi ovdje stalno, pljunuta ona.

– Ma jok. Nije joj to sestra. A po sličnosti – puna joj je ulica sestara. A bogami i braće.

– A ovaj napuderisani i zalizani, što je vazda s njom, je l' joj to neki rođak, brat...?

– Jok. Nego čula Lola da ne možeš da budeš najfaca u gradu ako nisi gej ikona. Pa on sada za nju lobira. A i gazdi lakne kad je s njim... Nego se i taj mali napičak probezobrazio, zamisli da mi se neki dan otvoreno nabacivao, zamalo sam ga prilepio za pod.

– Što veliš, jadan?!

– To što čuješ. Ja se presvlačio u onu našu sobu, kad čujem – neko se kikoće. Okrenem se, kad njih dvoje, i ovaj onako sav rumen piskavim glasićem kaže, a sve gleda znaš već gde – Miki jesi li ti strejt...? Ili možda zauzet? I još poče čudovište da plače kako nema sreće u ljubavi, a ova ga naša fufica teši kako će mu kupiti neki parfem. Da ne poveruješ... Nisam hteo zbog Raleta, znaš da mi je baš dao posao kada mi je bila frka, inače bih ga odvalio od batina.

– A... čovječe.... Znači tako. A šta imaš i da odvališ... Tu šaku jada, vidiš li da nema tries' kila sa krevetom... A čije je kuće?

– Njegovo. Ona ima mačku. Vidi se da si ovde novi. Svake nedelje je dovodi na ručak, al' pošto

mačka ne ume da mota špagete viljuškom i što je još gore – uopšte neće špagete – ova je izudara...

– Bije mačku?!

– Da. Mariše je samo tako.

– Kako se zvala ona iz „Doručka kod Tifanija“. Sjećaš li se, života ti, bješe li i ona sa mačkom paradirala!

– Jeste, ali je nije tukla.

– Svašta na ovaj bijeli svijet. Miki, mnogo ti hvala što si mi sve ovo ispričao. Ja sam diskretan, od mene te glava nikad neće zaboljeti. A što misliš, kolike su šanse da se gazda vrati kući, ženi i deci? Ona jeste lijepa, ali vidi li taj mučenik da je to pogano, jado, kol'ko je teško...

– Nije to naš posao. Idi posluži onaj sto desno i nemoj slučajno da si ikada tražio od Lole i njenog društva da nešto plate. Za njih je ovde sve gratis. Ona voli, doduše, da ispiše ček, ili da se potpiše na računu od kartice, pa posle samo dođe i pocepa.

– A bakšiš?! Je l' ima nešto za nas?

– Zaboravi!

– Loki, srce, ajde opet izmisli nešto, pa zovi onog mišićavog. Jebote, umreću. Mrtav sam čovek. Zaljubio sam se u njega da nema dalje. Mislim, šta da ti kažem – dišem za njega...

– Boki, prestani, bre. Misliće da mu se ja nabacujem. A i razočarao si me. Da li si ti prekučje video šta on privatno oblači? Kakav bljakse!

Farmerke Novi Pazar i stajling „gde je moje brdo kraj ovaca“.

– Šta slažeš face?! Šta je sa tvojim imidžom...? Misli na sebe, alo! Nego, cimaj taj kapučino, pa da palimo na masažu. Umorna sam, celo prepodne sam isprobavala komplete za večeras. Neviđeno sam se smorila... Da šmrknemo posle malo, a?! Ne podnosim ovoliko obaveza odjednom. Posle još manikir, pedikir, erbrašing... A mogla bih da posvetlim vrhove... Slušaš li ti mene uopšte...!?

– Ma, slušam, nego mi sve same oči klize ka njemu...

– Ako nastaviš da piljiš u njega, reći ću Raletu da ga otpusti. Ne, neću dozvoliti da padneš u ruke tom medvedu... Mada se jasno vidi da on nije gej, dušo...

– Ma nemoj. A što se onda onako uznemirio kad smo ga gledali kako se presvlači... Možda se uzбудio!?

– O, da! Pa te od uzbuđenja zamalo nije premlatio.

– Dobro, Loki, dobro. Nego baci levo pogled, evo je ona šugava Marina s nekim likom duplo mlađim od nje.

– Pa šta?! To je u trendu. Misliš da je bolje sa matorcima. Nije. Znam je, radila triput dermoabraziju da izbeli lice. Ona je iz Marinkove bare. Pa se ubelila da ne vide da je ganka.

– A šmekni mu cvike, mobilni i upaljač. Pun je kô brod budalo.

* * *

– Jao, opet me nisi podsetio za psihića. Boki, ti si u zadnje vreme strašno neodgovoran. Mislim, među nama, meni ništa ne fali, ali to je nekako glamurozno i seksi... Prošli put mu spale cvikle kad sam mu pokazivala kako me ćale lapao za dupe i sifone...

– Loki, tebe je tata seksualno zlostavljao?!

– Ma gde bre, naravno da nije, nikada ne nisam presvukla pred njim, koji ti je, to ja onako, iz fazona... A Dok već na tragu incestuozne priče iz komšiluka. Znaš kao ono u filmovima, tu negde pored vas, a svi ćute o tome. Uostalom, šta da mu pričam?! Da se tucam za lov i da bi me ćale odrao od batina kad bi saznao za ovog drkeljavog Raleta? Ali on, na sreću, juri svoje švalerke, a i keva je našla nekog klinca. Mene niko ne kontroliše i to mi je baš super. Nema više ni nedeljnog ručka, ni glupog roštiljanja u vikendici, ni smaračine sa tatinom familijom... Jadna mama, ona ceo život tuguje što je siročić, a ćaleta njegovi smorili, pa ih zgajbio u starački dom. To ti je život, Boki. Nepravda. Nego, daj te ključeve, pa da krenemo. Samo da se preparkiram.

Dok je ustajala od stola, lepa, vitka i dugonoga, znala je da je svi, ama baš svi u restoranu gledaju. Prišla je šanku i napravila pokret rukom, hoteći da zabaci kosu. Kristalna, bogzna iz

kog veka, posuda za punč poletela je sa šanka i razbila se u paramparčad, na mermernom podu luksuznog italijanskog restorana. Tužno su delovali komadići voća i kao da se nečija krv prolila na sve strane... U tom trenutku je u restoran ušao Rale.

– Slepice jedna! Ma... da l' si ti normalna? Pa znaš li ti koliko to košta?! Pa ja sam to vukljao iz Beča, sa Sajma antikviteta, i košta bre više od svih tvojih cipela, haljina, više od tebe same. Jao... Šta me gledaš kô krava mrtvo tele.

– Šefe, nije ona. Ja sam.

– Molim?!

– Nije gospođica kriva. Nije ni dotakla činiju. Klizav ovaj mermerni šank, hteo sam nešto da obrišem; eto... Desilo se.

– Otkaz. Marš u p. materinu, medvede jedan crnogorski, da te ne vidim više, jesi li me čuo?! Takvih kao ti pun je Beograd. Somino jedna, majku li ti...

– E, šefe, uz dužno poštovanje, da vam nešto kažem. Opsujete li mi majku, moraću da vas razbijem kao vašu skupocenu činiju. Skupljaće i vas po podu. Zato lepo da se rastanemo, kô ljudi, nemate vi s mojom majkom ništa...

Lola i Boki su ćutali i gledali ispred sebe. Nije im bilo jasno zašto ih je Miki zaštitio kada je bilo više nego očigledno da mu je posao neophodan, a još očiglednije da laže, jer je ceo restoran video šta se zapravo desilo. Boki na brzaka nažvrlja telefon i adresu i dade je Mikiju, a onda, sve sa

pudlicom i mačkom, i Lola i on krenuše ka vratima... Rale je još uvek naricao nad svojom činijom, a Miki se nešto dogovarao s onim drugim konobarom...

Alo, Sofija, ti si...? Pa, ženo, da l' si bre pri sebi?! Gledala sam te sinoć u „Ispovedaonici – ključaonici“, i ne mogu da verujem svojim ušima... Kakva crna gimnazija kad si jedva i onu brodaršku ispolagala... Koji bre muževi, pa nasledstvo klaviri, antikviteti... kurci, palci...

E, da sam juče umrla ne bih znala da si potpuno odlepila... Pa za 'leba i „dobro jutro“ nismo imale. Sećaš se kad smo kuvale viršle, pa nam žao da ih oljuštimo, bile gladne svega... Šta ćutiš, bre, kravo jedna, još si se razdrhljila, poispadale ti sisetine, a sina za ženidbu imaš. Uf! Sofija, crna ti majka, jadna se u grobu prevrće. Ne mož' ni da se prevrne, doduše, pošto si je kremirala.

– Slušaj, ludačo! Ovo ti je poslednji put da me zoveš. Moj život je onakav kakvim ga javnosti prikažem. Razumeš?! Kokteli, večere, otmenne porodice, posete, humanitarne akcije, bridž i čajanke... Niko ti nije kriv što nisi ništa postigla. Imala si i ti svoje šanse, pa ih nisi iskoristila.

– Ma nemoj! Da od kurca živim i na njega trošim. Au, što ti je filozofija. Kud ćeš bre da za Tiku pričaš da je bio biznismen!? Ti se kresala za lov, on te kasirao i eto biznisa. A kad je bilo gusto kod Milke, sa sve masnicama, oplavljena

i olemana, pa čim se malo oporaviš, a ti nazad kod njega. Mali je ovo grad. Svi znaju ko si i šta si. I sad gledam sveticu, bože me oprosti. Pa ti da imaš obraza, da se zamandališ iza vrata, ali manastirskih, more.

– Miki, ja sam i tebi htela da promenim imidž. Prvo, to seljačko ime. Drugo, nudila sam ti usluge svih svojih hirurga. Da te malo srede, da ličiš na nešto... Znam da hoćeš da pukneš od muke što sam postala zvezda. I dama. Ali, to je tvoj problem. Nemam na čemu da ti zavidim... I okani me se, lepo ti kažem. Nismo nas dve već odavno bliske. Šta hoćeš od mene?!

– Od tebe?! Ništa. Morala bih sve lizolom da posipam pre upotrebe, da ne dobijem neku bolestinu. Hoću da ti kažem da te se stidim iako si mi sestra. Tebi bre spasa nema! Izgubljen si slučaj, načisto.

– Ma, jebi se. I nastavi da živiš u jebenih četrdeset kvadrata, kuvaj sarme i pravi lisnate pogače i kiflice. Odjebi!

– Otmeno, otmeno, baš si dama od stila. I rečnik ti je takav. Tih četrdeset kvadrata je bar moje, i ne može svakog trenutka da me otera neki bednik kao šugavog psa.

O roditeljima našim, bog da im dušu prosti, vežeš li vežeš, a sve lažeš. Gde Stanojka arhitekta, jedino ako je mučena projektovala štrik za veš i poljski WC, snobuljo jedna pobesnula. A tata kao bio na Sorboni, a znaš da dalje od Surdulice makao nije. Gde će ti bre duša, idiotkinjo, mene

sramota u komšiluk sad da odem. Svi će da se smeju i da upiru prstom u mene. Misliš li da si veća dama postala otkako si prolupala pa lažeš i pričaš i kad te pitaju i kad te ne pitaju? A ja sam, čujem, Maristela. Ili Marinela, kako si me već prekrstila?!

– Slušaj, Miki. Sve je to za tvoje dobro. Ti to sada ne razumeš, ali videćeš, dok skroz uspem, dok se popnem na sam vrh, a to je pitanje dana...

– Bojim se da ti se taj vrh ne obruši na tebe, da te ne poklopi, pa da više ne ustaneš. Izazivaš Svevišnjeg, Sofija! I sudbinu. Samo da znaš, da ne bude da ti nisam rekla. Ne možeš u životu sve da rešavaš vrc-levo, vrc-desno. A i šta si od sebe uradila? Usta su ti kao pačji kljun, grudi kô dve fudbalske lopte, a zategla si se da ne možeš kô žena ni da se nasmeješ. Jebeš bre taj život... Ajde, ne kažem da sam sve u pravu, ali malo, sa merom, kad si već toliko želela, pa u redu.

Ovako si sva plastična, vidi se iz aviona da su te kasapili, punili, zatezali... A kad se jednom zbrčkaš kô šarpej, kad popucaju silikoni i salo opet počne da ti kipi oko struka, šta ćeš onda?! Ko će te tada gledati, a...?!

– Prvo, vidi se da si po tom pitanju skroz neobrazovana. Ja koristim samo najbolje... Bolje bi i tebi bilo da te odvedem kod...

– Aman, prestani. Gledam ove po gradu, baš su se i one usrećile.

Ličite sve jedna na drugu – kô nesreća na nesreću. Nije ni čudo što padaju mrtve ptice sa

neba, što poplave sustižu jedna drugu, svet se skroz izopačio. Nekada se znalo da je kavez za divlje zveri ili ptice, papagaje, na primer, a sad devojčice od četrnaest godina ubace u kavez da kao igraju. I sve je na prodaju. Sve.

– U, bre, Miki, pa ti to postade mislilac, biće i od tebe nešto.

– Ne zovi me Miki, idiotkinjo, imam ja svoje ime. A videla sam ti sina juče sa onom malom Lolitom. Nosa pudlicu i svako malo trepće, a meša dupetom kad hoda. Šta uradi od onog divnog deteta, steno snobovska?!

– To je njegov izbor. Lola je baš fina devojka. Na vreme shvatila kakav je život, pa se ne predaje.

– Ne, nego se prodaje. Alo, bre, Sofija, sve se zna, ovo je kasaba. Kasira matorce po Dedinju, džabe jede i pije, skupo je oblače, svlače i razvlače, je l' to ta finoća?! O čemu ti pričaš... U stvari i nije džabe, odradi ona to krvavo.

– E, pa moj Boki se preporodio otkad se druži sa njom. Stalno mi dete bilo depresivno. Ničemu se nije radovao, znaš koliko sam ga vodala po lekarima. I ti hoćeš da kažeš da mu nisam bila dobra majka?! Da mu sve nisam kupovala, uvek samo najskuplje, najkvalitetnije, samo firmirano...

– Pa tu si i ti pukla, glupačo. Osim ideje da će postati milioner, ima li taj još neku želju? A što bi se on i borio za nešto. Namesti dupe i boli ga za sve. Kad razmislim bolje, možda ga baš i boli. Dupe.

– Prestani, ne mogu da te slušam. Imaš li ti nešto normalno da mi kažeš ili me zoveš da se izživljavaš? Ajde, idi kuvaj ajvar, pa se raspitaj da l' sa patlidžanom, bez celera i kako da se ne ubuđa. A moju porodicu ostavi na miru. Uvek imam po jednog kritičara u kući. Onoga sam se rešila, ali si ostala ti, da me maltretiraš ni krivu ni dužnu. Boki će jednog dana postati veliki umetnik, on je na mene, umetnička duša, a tebe bre jebe što si anonimna i što te čak ni komšiluk ne pozdravlja. I ne zovi me više. Ne mogu da te slušam. Tebi treba jedan dobar... da te smiri. A meni uvek više njih. Ajd zdravo.

– Ti nisi normalna.

– Pa šta. Ko je danas normalan?!

– Gde je to bila moja Lolita, moja lepotica?!

Vidi, mila, ja sad odoh na jedno mesto i ne znam ovaj... Ne znam kad ću doći. Mislim, možda ostanem i par dana. Nemoj samo da dovodiš onog tvog ovde, nezgodno bi bilo ako tata naleti, mada ne verujem, on je sa onom svojom pevaljkom negde na Kubi, mada se s njim ništa ne zna...

– Aman, ženo, šta si to obukla?! Jesam li te lepo molila da ne nosiš moje stvari. Kipiš bre na sve strane, a izbacila si tu stomačinu... Bolje idi mesec dana u teretanu, da se središ malo...

– A, to?! Ma jok. To ću ja, čim se vratim kod Miće u *Galathei*, ima još i pločice na stomku

da mi uradi, al' sad nemam vremena. Idem do Firenze, nešto poslom, nemam kad da ti pričam, kasnim već. Jao, pa ja stvarno kasnim. Ajde, pusa, čao, mila, čao! Boki, što ti lepa frizura, je l' si to radio pramenove?! Odlični su, ni široki ni sitni, ma super. Čao deco!

– Ova je flipnula, jebote. I opet mi nije ostavila ni kinte. U frižideru jogurt i akva viva. Uvek isto. A sada, Boki, zavali se u fotelju i gledaj. Ja ću da se presvlačim i kada me spaziš u najfatalnijem izdanju, idemo. OK?!

Nikada nam nije bilo jasno zašto se Jovana udala za Sašu, niti čime ju je tako brzopotezno osvojio. Tek, jednog je dana objavila da je diplomirala, da se udaje i da čeka dvojke. Rekla je to istim glasom kao one hladne engleske tetke koje vas posle saznanja da je komšija kasapin zapravo serijski ubica pitaju hoćete li još malo mleka u čaj.

Sanja i ja smo se obradovale svadbi i dvojka-ma koje su bile na putu, a naši roditelji – baš se dobro sećam – nisu progovorili ni jednu jedinu reč. Čak je mama obuzdala i čuveni pogled „tako li sam te vaspitala...?!“ A tata nije ni pocrvneo, ni pozeleneo, samo je zanemeo. Saša je bio sve samo ne lik koji bi mogao usrećiti našu sestru. Jovana je bila radoholik, on lenština koja spava po ceo dan. Ona je volela prirodu, skijanje, plivanje – iz svakog njegovog pokreta izbijalo je najiskrenije prezrenje za sve te njemu sumanute

akcije. Zato se sa kompjuterskih igrica nije skidao, sem u vreme ručka. Stanovao je preko puta nas, u ogromnom, naravno nasleđenom stanu svojih roditelja, koji su ga obilazili vrlo retko. Čim su se penzionisali, preselili su se u Perast, ćerka im se udala, a Saša iliti Aleksandar, kako se zapravo zvao, ostao je da živi u Beogradu, jer tu je pobogu i rođen. To da je rođeni Beograđanin, čule smo milion puta. Da se zna. Ima čovek titulu i poreklo, nije on tamo neko kuće od juče i tikva bez korena. Pedigre je to.

Ne zna se tačno ni kad je ni ko je koga prvi put pozvao na komšijsku dobro jutro kaficu. Tek, idila se razvijala tu, pred našim očima, a da niko ništa nije primetio. Jovana je bila solidan student, davala je ispite u roku, i niko nije vodio evidenciju kad je izlazila, a kada vraćala, iako je sasvim logično pomisliti da možda nije umakla dalje od stana br. 9. Dakle, Sašinog i njenog ljubavnog gnezda. U njegovo studiranje niko nije imao uvid, ali je imao neke kladionice po kraju i sve statusne simbole neophodne jednom takvom biznismenu. Jovana je u njega gledala kao u boga. Bilo kako bilo, sudbina naše najstarije sestre nekako se već naslućivala. Onako kako je Jovana blenula u Sašu, blenula je Sanja u Jovanu i nedeljama su, dok su trajale pripreme za svadbu, vodile vrlo intelektualne i uzbudljive razgovore oko boje vrpce, podvezice ispod venčanice i diplomat torte...

Ma ti si bre, Milena, potpuno opičena – govorile su uglas – umesto da iskoristiš ovu priliku i

svašta naučiš, trebaće ti, ti nam se još i smeješ. Jer si možda ljubomorna... Mislim, znaš ono kad si u braku, pa svako veče, pa tu bi već počinjao kikut, a bogami i otvoreno cerekanje... Kakve glupače – mislila sam. Jedna umire od sreće što se udaje, druga od sreće što joj ova poverava te važne poslove oko pozivnica, kolačića i čipkanog veša za gistro prvu noć... Auf! Mama i tata su se držali herojski. Kao da se sve to dešava nekom drugom. Nekada bi tata klimnuo glavom, a mama rekla „lepo“, drugi put klima mama, a tata će „lepo“... Milina jedna.

A Jovana je sve stavila na papir. Crkva – pa sad ide sve što treba za crkvu, samo što nije naslikala sve scene od ulaska do odlaska iz nje. Hajat – ista stvar. Kuća – ta je stavka bila najnapornija

– Kroz prve dve sam mogla da se i provučem, al' treću nikako nisam mogla ignorisati... Bilo je tu posla, od duvanja balona i cvetnih aranžmana, do sitnih kolača uopšte. Kad tada nisam flipnula, neću nikad. Moja sestra nije dala ništa da se poručuje, sve je moralo da se mesi, seče, slaže, i šta sve ne na licu mesta. Nema ona poverenja ni u koga. A i ko to ume bolje od nje. Pa Zuska koja pere prozore triput nam je iz kuće odlazila zaklinjujući se da više neće kod nas ući, uvek gorko ridajući. Jovana bi sela u beržeru i onako frapiranoj objašnjavala kako je sa magičnim sunderom, i jebem li ga kojim sredstvom, sve daleko lepše, blistavije i lakše... To su ipak bili samo prozori, a vi sada zamislite pripreme za svadbu. Jedno

dvaes' kupusara sveščica i neprikosnoveni Patin kuvar na kuhinjskom stolu, markeri u bojama i flomasteri tik uz njih. I Jovana u teškoj dilemi da l' urme, kad im se izvadi koštica i stavi orah, preliti sirupom od šećera ili glazurom od čokolade...

A da l' ćemo naći kisele jabuke za kuglice, dobro, ako ne nađemo stavićemo limun, jao pa jeste, eto, Milena, i od tebe će biti nešto.

A i u salamicu od čokolade mora da se stavi celo presno jaje, a ptičji grip hara, a bez jajeta se raspada i ne može lepo da se seče.

„Pa ti stavi samo belance“, kaže joj Sanja, sva ushićena što se dosetila i ona nečega. „Jao, jeste... šta bih ja bez tebe, sejo moja...“

Najzad su utanačile jedno dvadeset vrsta sitnih kolača i odnele spisak mami, koju je iste sekunde uhvatila glavobolja na nekoliko nedelja, eh te njene migrene, tako da tata i ona putuju. Baš bi voleli da budu tu, ali neka, na mladima svet ostaje, ako se baš ne snađemo, tu je tetka Anđelija, pa je možemo pozvati da nam pomogne, a tata i ona odoše u Grocku, u vikendicu.

Nisam mogla da verujem. Ali tako je bilo. Još iste noći smo pozvale najhitnije Anđeliju da sedne u prvi taksi. Nema veze, šta sad Lekino brdo, mi ćemo platiti, ostavili su pare za svadbu.

Jao, kad je čula za svadbu...

Otvorim vrata, kad ono tetka u narodnoj nošnji.

„Sretni dome, dobro veče, svako dobro da se steče, nek se deca ovde množe i neka vi bog pomaže...“, tetka će još sa vrata.